

Nato sta se vrnila nazaj v salon mahovja in od tam v dvorano, ki se ji je zdaj zazdela mnogo večja. Na sredini med obema stopniščema je kraljeval orjaški kamin, v katerem se je svetlikalo le nekaj posamičnih polen, ki pa je pozimi gotovo zlahka ogrel celo palačo. Amaryllis Sternwieser je šele zdaj opazila, da so tla sestavljena iz stisnjenih smrekovih iglic, ki so bile tako gosto prepletene, da se niti ena sama ni prijela čevljev. Bakle so tičale v železnih obročih, pritrjenih na steni, in njihova luč je nekatere med pradavnimi trofejami obsijala posebej grozeče.

Preden vas odpeljem gor, je dejal Alpinox, bi vas popeljal še skozi prostore na drugi strani kamina ... toda v tistem trenutku sta od zunaj zaslišala glasove, ki so jih klici in smeh prinašali vedno bliže. Alpinox je skomignil z rameni. Vidite, ne privoščijo mi vas ... in kot bi nekdo skrivaj pomignil s prstom, so se duri odprle, Max Ferdinand je zalajal in gostje so se v majhnih gručah pririnili noter.

Prevedla Andreja Hočevar

Nada Breznik se je rodila v Ljubljani in otroštvo do leta 1961 preživela v Sarajevu. Šolala se je v Ljubljani. Študij primerjalne književnosti in slovenščine je prekinila zaradi materinstva; kasneje je diplomirala na Višji šoli za socialne delavce. Zaposlena je na Mestni občini Ljubljana, na delovnem področju izobraževanja in štipendiranja. Na I. gimnaziji je prejela priznanje za literarno delo (knjižna nagrada ob Prešernovem dnevu). V času študija na Filozofski fakulteti je objavljala poezijo v Mladih potih in prozo v Študentski tribuni. Pod psevdonimom Brina Čar je objavljala poezijo v reviji 2000.

NADA BREZNIK

Molitev

ljubi Bog bodi milostljiv

grešim
a nočem odrešenja
greh je sladek

ne odreši me muk nemira
slasti hrepenjenja
topline ust
ki znajo iz trpkosti
izvabiti mehko
iz otopelosti trepet
iz posušenih izvirov
studenec
ki se kot slap izlije
razprši
ujame svetlobo
in jo iskrečo
požene v jasnino

ljubi Bog bodi milostljiv

Samota

moram biti sama
moram biti sama
moram biti sama

moram ustvariti obredje
od petih do osmih
od osmih do treh
in sama
in večerne ulice
in moj Bog
ali sem v avtobusu
govorila na glas
moram govoriti
zaprtih ust
zastrtih oči

in sama
sama
s seboj

Razhajanja

noči brez spanja
pogovori
ki jih opravi samo s polovico razuma
besedi zmanjkuje diha
glas sredi stavka zamira

obvladljive zadeve urejam
da ohranim
del lastne podobe

a potem občutek
da znotraj
nimam več nobene opore

zaman so v udobju dnevne sobe
barve prijetne
in svetloba dobro razporejena

Bolečina

v temnem prehodu
v kotu
ki ne gleda nikamor
v prazno zrem

otresam pepel
in čutim drhtenje

če bi mogla
s pepelom otresti
vso bolečino
če bi mogla ta žgoči ogenj
spremeniti v pepel

le kaj bi ostalo

tvoj obraz tako ljub
in tako tuj
tvoj smeh
ki ga ne prepoznam
tvoje oči
ki se zvečer
obračajo drugam
tvoja zadrega
da si ob meni
v sončnem jutru drhtel
da si bil z menoj
v sončnem jutru
sam

Žensko pismo I

prijel bi me za stegna
a ne zato
ker sem to jaz

preprosto
ker je kaj prijeti
v očeh ti vidim
prijel bi me za prsi
ker se ti zdijo še tako polne
obetavnne

potopil bi se vame
pa ne zaradi mene

zaradi slasti
ki bi jo potegnil zase

vse to vem
samo dotakni
se me
pa me živ ogenj
objame

Žensko pismo II

z menoj se pogovarjajo le natakarji
spoštljivo in šepetaje
pridušeni glasovi v jedilnici
in rožljanje jedilnega pribora
so kulisa moji tišini

večerno utripanje luči ob zalivu
je tuja scena
moji namišljeni odmaknjenosti

ničemur nisem ubežala